

Mõnda torrises hunt, egga pannud sedda tähhele, et Reinowadder tema teise kappi tassaillofeste tema reite wahhele olli sirutanud, kus ta kõige õrnamast kohhast kinni wõttis ja libbedast näppistas ja — agga lõppetame juttu. Hunt ajjas ulgudes su pär-rani laiale. Reinowadder tõmbas kappi tema suust ja sassis mõllema kappadega hundi kubbemest kinni, weel wallosamast näppistades. Kriimsilma kolle ulgu-mine ajjas kõikide ellajate karwad püsti. Rebbane olli rõemus, wõit tema käes! Tema piddas hunti ammaсте ja küüntega kinni, kes werrine ja iggine tema kätte alla miñestas. Ei olleks täie Ma-ilma fulda ja warra rebbane selle wõitusamise wasto wõt-nud. Ta weddas miñestanud hunti otsego kelko oma järrel, et iggamees tema wallo ja ädda näaks.

Kriimsilma sõbrad pallusid ühhest suust kuñingat, kolledat wõitlemist lõppetada; kuñingas wõttis nende palweid kuulda ja andis käsku, et Löopard ja ilwes taplejad ühhest ärra piddid lahjutama. Neimad ütlesid: „Reinowadderi, wõit on täielikult teie käes! sellega olge rahhul, kuñingas ei lubba pikemat mäs-samist. „Reinowadder kostis: „Mõemuga täidan kuñinga sowimist, wõit on miñe käes, suremat kasso ma enam ei püa. Küßige, kas mo sõbrad selle wõiduga rahhul on?“ Kõik üüdsid ühhest suust: „kuñinga issanda tahtmine sündko!“

Karjalaupa tungisid nüüd suggulased, sõbrad ja naabrid Reinowadderile õnne sowima. Sedda teggid ta endised wihhamehhed. — Siin nähti jälle selgest

Ma-ilma pärris kombet: rikkal ja õnnelikul paljo sõbru, kehwal ja õnnetumal ei olle kedagi. Meino-wadderile lauldi kituse laulo, puhuti willet ja sarwe, wañia tarro isse löi trummi. Reinowadder täñas sõbru hä soioimise eest ja tõttas nendega seltsis sure tuhhinaga kuñinga ette, kus ta põlwile mahha langes. Kuñingas tõstis tedda ülesse, üteldes: „Teie ollete täñase päwale auu teinud ja wahwa mehhe kombel tülli lõppetanud, sellepärrast wõistan teid kõigest süüst priiks, egga tohhi kegi pikemalt teie peale nuhtlust wõista.“

Arwoline kuñinga issand! ütles Reinowadder allandlikult: „teie nõu on kõige üslem. Seie tulles olli mul paljo waenlast, nüüd üsna sõbru. Kuhu Kriimsilma issanda endised sõbrad jäid? Mul tulles siin üks koerte luggu meele. Ühhe rikka mehhe kõgi ukse ette koggus iggapääw suur ulk koeri kolko, lotes kofka käest üht kontikest ehk solika otisukest sada. Seal näggid neimad ühhe oma seltsimeestest, kes kofka käest lihha tükki olli warrastanud, agga pög-genedes olli kof temale fewa wet sabba peale kalla-nud, siiski ei lastnud ta lihha suust lahti. Teised koerad rätisid tema saaki nähhes issekeskis: Mis elbe kof tema wasto, temale anti fewa lihhatük, meile ei sanud kontigi. Kõrmetut sabbaga koer kostis: Teie ei oska sest asjast middagi, küdate mind eest, kust lihhatük teil silma paistab; agga wadake mind essi-tels taggant, ja kiitke mind siis, kui tahhate, õnne-likkus. Kui neimad tema suppatud sabba ja kintsusi